

fang de erstatningsretlige betingelser herfor er opfyldt.

Henvisningen til § 26 blev indsat i bestemmelsen ved en lovændring i 1998, hvoraf det fremgår af forarbejderne, at baggrunden for at ændre bestemmelsen var at tydeliggøre at der også er grundlag for refusion i de tilfælde, hvor kommunen udbetaler refusion til en arbejdsgiver, der udbetaler løn til skadelidte. Der var alene tale om en teknisk ændring, idet det havde været intentionen med regresbestemmelsen, og det fremgik af den vejledning, der var udarbejdet om bestemmelsen.

En fjernelse af henvisningen til § 26 med den begrundelse, at der ikke længere skal kunne rejses krav om regres for dagpenge udbetalt som sygedagpengerefusion, vil medføre, at en arbejdsgiver, der således har udbetalt løn under sygdom til den ansatte, og derefter har modtaget refusion fra kommunen, ikke vil kunne mødes af et regreskrav for dagpengerefusionen.

I begrundelsen for at undtage § 26 fra regresbestemmelsen henvises der bl.a. til, at arbejdsgivere, der har indgået overenskomst om løn under sygdom, herigennem har påtaget sig en ekstra forpligtelse over for lønmodtagerne på virksomheden. Dette burde efter spørgerens vurdering føre til, at de blev undtaget fra regresbestemmelsen i sygedagpengeloven.

I Danmark reguleres løn- og arbejdsvilkår generelt ved, at parterne på arbejdsmarkedet indgår kollektive overenskomster. En arbejdsgiver kan gennem en overenskomst have forpligtet sig til at betale løn under sygdom i en kortere eller længere periode – mod at lønmodtagerne til gengæld fx accepterer at få lavere lønstigninger. En overenskomst indebærer rettigheder og pligter for de involverede og er udtryk for et balancehensyn.

En overenskomst regulerer som bekendt forholdet mellem to parter. Det forhold, at en arbejdsgiver efter en overenskomst fx er forpligtet til at betale løn under sygdom, skal efter min mening ikke kunne føre til, at en arbejdsgiver efterfølgende fx er fredet i forhold til regreskrav fra det offentlige som følge af et ansvarspådragende forhold. Disse forhold hænger efter min mening ikke sammen.

En fjernelse af henvisningen til § 26 i § 39, stk. 1, i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel er på nuværende tidspunkt ikke en løsning som jeg finder hensigtsmæssig.

Spm. nr. S 600

Til beskæftigelsesministeren (7/11 03) af:

Colette L. Brix (DF):

»Vil ministeren overveje helt at fjerne den kommunale regresadgang?«

Begrundelse

Spørgeren mener, at man ved en fjernelse af regresadgangen vil kunne eliminere de mange problemer, der er knyttet direkte til de kommunale regreskrav (uklar retsstilling, kommunal skævvridning, administrationsomkostninger og uretmæssigt gennemførte tilbagekrævninger) eller de indirekte (mistillid til kommunal sagsbehandling, vægring mod at ansætte svage grupper, vægring mod at ansætte personer fra bestemte kommuner osv.).

Spørgeren finder det tvivlsomt, om kommunerne også rejser regreskrav mod offentlige arbejdsgivere. Særligt er det usikkert, om kommunerne rejser krav mod kommunerne. Kommunerne producerer relativt markant flere førtidspensionister end den private sektor. Det er velkendt, at plejesektoren har betydelige arbejdsmiljøproblemer.

Hvis kommunerne ikke rejser krav mod sig selv, er der tale om en særskat på private virksomheder. Derudover finder spørgeren, at det er uhensigtsmæssigt at sammenblande kommunernes rolle som arbejdsgiver og kommunernes rolle som myndighed og skatteudskriver. Argumentet for regres er jo netop at straffe virksomheder med uhensigtsmæssig adfærd. Straffes de største syndere ikke, så fremstår regresbestemmelsen endnu mere grotesk.

Svar (17/11 03)

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Som jeg tidligere har svaret (S 2805 af 7. april 2003 og S 3094 af 2. maj 2003) mener jeg, at der er meget fornuft i at skabe en sammenhæng mellem den, der konvolder en skade, og de afledte offentlige økonomiske konsekvenser. Den kommunale regresadgang er udtryk for denne sammenhæng. Den ansvarlige skadevolder kan således blive mødt med et regreskrav for de udbetalte sygedagpenge.